

РЕШЕНИЕ №9

гр. София, 16.06.2015г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД, II-ри въззивен състав, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди и петнадесетата година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕМИЛИЯ ПЕТКОВА
ЧЛЕНОВЕ: ДРАГОМИР КОЯДЖИКОВ
КРАСИМИРА КОСТОВА

при секретаря Р. Е. и в присъствието на прокурора С., като разгледа докладваното от съдия Кояджиков ВНОХД № 222 по описа за 2014 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 313 и сл. НПК.

С присъда от 02.07.2014 г., постановена от Специализирания наказателен съд (СпНС), XIII-ти състав по НОХД № 1010/2013 г. по описа на същия съд, подсъдимият М. З. К., ЕГН [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, със средно образование, разведен, не работи, осъждан, е признат за ВИНОВЕН в това, че в периода от началото на месец март 2009 г. до 24.06.2009 г. в [населено място] и [населено място], е участвал в организирана престъпна група, ръководена от С. Т. Г. и П. С. А., създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 2 вр. с ал. 3 вр. с ал. 1 НК и по чл. 308, ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК, за които по закон се предвижда наказание лишаване от свобода за повече от три години, с участници С. Д. К., Н. Ю. Х., А. П. Г. и неустановени по делото лица, поради което и на основание чл. 303 НПК е осъден за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. с ал. 2 НК, като на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 НК му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца, като е постановено, на основание чл. 61, т. 2 вр. с чл. 60, ал. 1 ЗИНЗС, така наложеното наказание да се изтърпи в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип при първоначален строг режим, като на основание чл. 304 НПК подсъдимият е признат за НЕВИНОВЕН и оправдан по повдигнатото му обвинение да е участвал в посочената ОПГ с подсъдимия И. С. Ц..

Със същата присъда, подсъдимият М. З. К., ЕГН [ЕГН], е признат за ВИНОВЕН в това, че на 24.06.2009 г. в [населено място] е държал предмети и материали, както следва - заготовка за лична карта на името на П. Т. А., заготовка за лична карта № [номер] на името на А. А. А., заготовка за лична карта № [номер] на А. А. А., четири броя паспортни снимки, два броя листи със записани лични данни на лица, четири броя лични карти с номера, както следва - № [номер] на името на Н. К. М., № [номер] на името на М. Д. Х., № [номер] на името на П. Р. С. и № [номер] на името на А. А. А., два броя свидетелство за управление на МПС № [номер] на името на Н. К. М. и № [номер] на името на А. А. А., 1 брой червен задграничен паспорт с № [номер] на името на П. М. И.; три броя заготовки за паспорти: един брой на гръцки език и един брой финландски и един брой английски, френска виза шенгенски образец [номер], два броя заготовки за визи с номера [номер] и [номер], за които знаел, че са предназначени или са послужили за съставяне и преправяне на български и чуждестранни документи за самоличност, свидетелства за управление на МПС, и визови стикери, като деянието е извършено с

цел имотна облага, поради което и на основание чл. 303 НПК е осъден за престъпление по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК на лишаване от свобода за срок от 1 (една) година, което, на основание чл. 61, т. 2 вр. чл. 60, ал. 1 ЗИНЗС, да се изтърпи в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип при първоначален строг режим, като на основание чл. 304 НПК Съдът е признал подсъдимия за НЕВИНОВЕН и го е оправдал по обвинението да е извършил деянието в периода от началото на месец май 2009 г. до 24.06.2009 г., както и да е укривал предмета на престъплението.

На основание чл. 23, ал. 1 НК, Съдът е определил на подсъдимия М. З. К., ЕГН [ЕГН], едно общо най-тежко наказание измежду наложените му за съвкупността от престъпления, а именно лишаване от свобода за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца, като е постановил, на основание чл. 61, т. 2 вр. чл. 60, ал. 1 ЗИНЗС, същото да се изтърпи в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип при първоначален строг режим.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 НК Съдът е приспаднал от размера на така наложеното на осъдения едно общо и най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца времето, през което М. З. К., ЕГН [ЕГН], е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, включително и времето на задържането му по реда на чл. 63 ЗМВР и до 72 часа по чл. 64, ал. 2 НПК, считано от 24.06.2009 г. до 22.08.2012 г.

На основание чл. 68, ал. 1 НК, Съдът е постановил М. З. К., ЕГН [ЕГН], да изтърпи и наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 2 (две) години, наложено му с присъда № 12/15.03.2006 г. по НОХД № 27/2006 г. по описа на РС - [населено място], влязла в законна сила на 07.07.2006 г., в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип при първоначален строг режим.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, Съдът е осъдил М. З. К., ЕГН [ЕГН], да заплати по сметка на СпНС сторените по делото разноски в размер на 1789,70 лева.

С присъдата, СпНС, ХП-ти състав е признал подсъдимия М. З. К., ЕГН [ЕГН], за НЕВИНОВЕН в това в периода от началото на месец май 2009 г. до 24.06.2009 г. в [населено място] да е съставил неистински официални документи, както следва - гръцко свидетелство за регистрация на МПС на лицето Н. Х., гръцка шофьорска книжка на името на Г. А., с цел да бъдат използвани, като предмет на деянието са свидетелство за регистрация на МПС, свидетелство за управление на МПС и деянието да е извършено с цел имотна облага, поради което и на основание чл. 304 НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение да е осъществил състав на престъпление по чл. 308, ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1, пр. 1 НК.

Със същата присъда, СпНС е признал подсъдимия И. С. Ц., ЕГН [ЕГН], [дата на раждане] в [населено място], българин, български гражданин, със средно образование, разведен, собственик на [фирма], осъждан, за НЕВИНОВЕН в това в периода от началото на месец март 2009 г. до 24.06.2009 г. в [населено място] да е участвал в организирана престъпна група, ръководена от С. Т. Г. и П. С. А., създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК и чл. 308, ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК, за които по закон се предвижда наказание лишаване от свобода за повече от три години, с участници М. З. К., С. Д. К., А. П. Г., Н. Ю. Х. и неустановени по делото лица, поради което и на основание чл. 304 НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение за престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. с ал. 2 НК.

Съдът е признал подсъдимия И. С. Ц., ЕГН [ЕГН], за НЕВИНОВЕН в това в периода от 05.08.2009 г. до 07.08.2009 г. в [населено място] да е държал материали и оръдие - флаш-памет без надписи, без означения, без капаче, синя прозрачна на цвят, съдържаща сканирани изображения на лични карти, свидетелства за управление на

МПС, паспорти, дипломи, печати и банкови карти, за които предполагал, че са предназначени или че са послужили за съставяне и преправяне на документи по чл. 308, ал. 2 НК поради което и на основание чл. 304 НПК го е оправдал по повдигнатото му обвинение да е осъществил състава на престъпление по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК.

Срещу така постановената присъда, в наказателно осъдителната ѝ част, е постъпила въззивна жалба от подсъдимия М. З. К., чрез защитника му – адв. К. К. – Т. от САК. В жалбата се развиват аргументи, че присъдата на СпНС е неправилна, поради противоречие с материалния закон и необоснована, като постановена в нарушение на разпоредбата на чл. 303, ал. 2 НК. Посочва се, че присъдата почива на предположения.

Защитата на подс. К. развива аргументи, че присъдата, с която подзащитният ѝ е признат за виновен по повдигнатото му обвинение за осъществен състав на престъпление по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК, е неправилна в частта, с която подсъдимият е признат за виновен за това да е държал четири броя лични карти с номера, както следва - №[номер] на името на Н. К. М., №[номер] на името на М. Д. Х., №[номер] на името на П. Р. С. и №[номер] на името на А. А. А., два броя свидетелство за управление на МПС №[номер] на името на Н. К. М. и №[номер] на името на А. А. А., 1 брой червен задграничен паспорт с №[номер] на името на П. М. И.; три броя заготовки за паспорти: един брой на гръцки език и един брой финландски и един брой английски. В подкрепа на тезата си защитата сочи, че тези вещи са били установени и иззети изпод съседен автомобил, а не от носената от подсъдимия мъжка чантичка, тип борсета, поради което и по делото не е установено именно К. да е упражнявал фактическа власт върху посочените предмети. Посочва, че показанията на св. Д. Р., който единствен сочи да е възприел подсъдимият да хвърля предметите, посочени по-горе, под съседен автомобил, се оборват от тези на св. Д. П. и Д. К., които отричат да са възприели подсъдимият да е изхвърлял предмети под близкостоящия автомобил. Посочва, че по делото не е установено по посочените вещи да са оставени дактилоскопни следи от подзащитния ѝ. С оглед на тези съображения посочва, че обвинението срещу подзащитния ѝ по отношение на тези предмети на посегателство не е доказано по нужния несъмнен и категоричен начин, поради което моли същият да бъде оправдан за това да е държал тези предмети.

В жалбата се навеждат доводи, че участието на подс. К. в престъпното сдружение не е доказано по нужния несъмнен и категоричен начин. В тази насока се сочи, че присъдата почива единствено на ВДС, изготвени в резултат на експлоатацията на СРС, което е в противоречие с императивната законова разпоредба на чл. 177 НПК. Твърди се, че в подкрепа на обвинителната теза не са събрани каквито и да било други, в т.ч. и гласни доказателствени средства. По тези съображения с жалбата се иска подсъдимият да бъде оправдан по обвинението да е участвал в ОПГ, по смисъла на чл. 321, ал. 2 НК, а алтернативно – деянието му да бъде преквалифицирано по чл. 321, ал. 6 НК.

Защитата на подс. К. развива доводи, че наказателната отговорност на подзащитния ѝ е ангажирана за участие в ОПГ, действаща от началото на м. март 2009 г., към който момент приложима е била редакцията на разпоредбата на чл. 321, ал. 3 НК преди ЗИДНК, обн., ДВ, бр. 27 от 2009 г., с който се въвежда квалифицирания признак групата да е била създадена с користна цел, поради което се моли подзащитният ѝ да бъде оправдан по този квалифициращ признак.

Алтернативно се моли наказанията, които се следват на подсъдимия да бъдат определени при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ НК, поради наличието на многобройни смекчаващи отговорността му обстоятелства.

Присъдата не е обжалвана или протестирана в наказателно-оправдателната ѝ част, както по отношение на подс. К., така и по отношение на подс. Ц., поради което следва да се приеме, че в тази ѝ част е влязла в сила. Защитата на подс. И. С. Ц. не се присъединява към депозираната въззивна жалба.

В съдебно заседание, представителят на Апелативната специализирана прокуратура моли първоинстанционната присъда да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна, а депозираната въззивна жалба от защитата на подс. К. – оставена без уважение, като неоснователна. Посочва, че доводите, изтъкнати от защитата на подсъдимия във въззивната жалба са релевирани и пред СпНС и са обсъдени вече в атакувания съдебен акт.

Развива съображения, че не са налице основания за това показанията на св. Д. Р. да не бъдат кредитирани при формирана на свободното вътрешно съдийско убеждение на инстанциите по същество само поради това, че същият е бил служител на РЗ „БОП“ – [населено място] и в това си качество е развивал оперативни действия по отношение разкриването на организираната престъпна група и е имал право да експлоатира СРС. Посочва, че по делото не са събрани каквито и да било данни свидетелят да е заинтересован от изхода на делото или да има мотив да подхвърля, манипулира или фабрикува доказателства, както се твърди от защитата. Посочва, че от служебното качество на свидетеля и неговата пряка работа не могат да се извеждат аргументи за заинтересоваността му и неговите показания следва да се анализират и ценят в светлината на всички останали, събрани по делото, доказателства.

Представителят на държавното обвинение поддържа, че присъдата срещу подс. К. в частта ѝ, с която същият е осъден за участие в ОПГ, не се основават само на ВДС от експлоатираните СРС, както твърди защитата, а и на показанията на св. С. К., Г. Р., С. А. и свидетели с идентификационни номера № 10 и № 12. Посочва, че така събраните доказателства, в своята съвкупност и взаимовръзка, обосновават по несъмнен и категоричен начин обвинението срещу подсъдимия за участие в ОПГ.

Прокурорът възразява срещу доводите, залегнали във въззивната жалба, в смисъл, че неправилно отговорността на подсъдимия е ангажирана по чл. 321, ал. 3 НК в настоящата му редакция, като сочи, от една страна, за безспорно доказано, че участието на подсъдимия в ОПГ е било с користна цел, а от друга, че престъплението по чл. 321, ал. 2 НК е продължавано и като такова следва да се квалифицира съобразно наказателния закон, който е бил в сила към момента на прекратяване на престъпното поведение. На това основание пледира присъдата на СпНС да бъде потвърдена и в тази ѝ част.

Реливира съображения, че първоинстанционният съд правилно е определил вида и размера на следващите се на подсъдимия наказания за съвкупността от престъпления.

Защитата на подсъдимия К. – адв. Т., моли присъдата на СпНС, в наказателно-осъдителната ѝ част, да бъде отменена, като неправилна и незаконосъобразна, по съображенията, изложени във въззивната жалба, които поддържа.

Допълнително пред въззивния съд посочва, че документите, иззети изпод автомобил, паркиран на паркинга пред магазин „Б.“, са били подхвърлени, като в подкрепа на това твърдение излага доводи, че въпреки исканията на подзащитния ѝ по делото не са били иззети записите от охранителните камери на магазина и предметите не са били изследвани за дактилоскопни следи. Посочва, че в подкрепа на обвинителната теза по делото са събрани единствено показанията на св. Д. Р., които не се подкрепят от останалите събрани по делото доказателства.

Защитата поддържа и възраженията, изложени във въззивната жалба по отношение на осъждането на подзащитния ѝ по второто повдигнато обвинение – за участие в ОПГ с користна цел. Посочва, че продълженото престъпление „участие в

ОПГ“ следва да се квалифицира с оглед закона, който е бил в сила към момента на създаване на ОПГ, а това е законът преди изменението на чл. 321, ал. 3 НК със ЗИДНК, обн., ДВ, бр. 27 от 2009 г.

Поддържа исакнето си за преквалификация на извършеното от подзащитния й деяние по чл. 321, ал. 6 НК, както и алтернативното искане за определяне на наказанията за престъпления при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2 НК.

Подсъдимият К., редовно уведомен за съдебното заседание, не се явява и не ангажира становище по фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване и по основателността на депозирания протест.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, като прецени наведените от страните доводи и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, в съответствие с изискванията на чл. 313 НПК, намира за установено следното:

За да постанови присъдата си, първоинстанционният съдебен състав е събрал и обсъдил детайлно и задълбочено, в качеството им на гласни и писмени доказателствени средства, обясненията на подсъдимия К., депозирани в о.с.з. на 04.12.2013 г., които е кредитирал частично; показанията на свидетелите А. А. Д., Ц. Х. Д., А. С. И., Й. А. А., С. И. Д., Д. Т. П., И. А. Х., А. А. Д., С. М. Е., С. Х. А., С. Д. К., И. Г. Й., И. И. И., Д. С. Р., Г. А. Р., Д. П. К., А. П. Г., С. Н. П., И. Т. А., С. Т. Г., М. А. Ч., Р. Ц. В., Г. А. К., Н. К. М., показанията на свидетел – служител под прикритие с № № 10 и 12; заключенията на назначените и приети като доказателства по делото технически и компютърни експертизи, както и многобройните писмени доказателства и доказателствени средства, веществени доказателства и ВДС от експлоатираните СРС, които е обсъдил детайлно и задълбочено в мотивната част на така постановения съдебен акт.

Пред настоящото съдебна инстанция нови доказателства не са ангажирани.

Въз основа на така събрания доказателствен материал, съдът е приел за установено, от фактическа страна, че през инкриминирания период от време – м. март – м. юни 2009 г., подсъдимият М. З. К. живеел в [населено място] и се занимавал със строителна дейност. Познавал св. П. А., св. С. Г., св. С. К. и св. А. Г.. Последните четирима живеели в [населено място] и също се познавали помежду си, като св. А. бил по-близък със св. С. Г. и св. Х., а св. К. със св. Г.. Подсъдимият К. поддържал активни телефонни и лични контакти с всеки един от свидетелите, с изключение на св. Х., когото не познавал. Контактите между подс. К. с посочените свидетели били по повод развиваната строителна дейност и по повод пазара на неистински документи за самоличност - паспорти, лични карти, СУМПС и други. Когато провеждали телефонни разговори, свързани с последното, свидетелите и подс. К. използвали кодови думи. Активни телефонни контакти, съдържащи предимно уговорки за срещи, поддържали помежду си св. А. и св. Г., от една страна, и св. А. и св. Х., от друга. Свидетелят К. и св. Г. прекарвали голяма част от деня си заедно, а през останалото време контактували и по телефона. С оглед приети от тях поръчки за набавяне на неистински официални документи двамата многократно се срещали с подс. К., като уговаряли срещите си по телефона.

Към св. Г. и св. А. се обръщали лица, които искали да получат неистински български и чуждестранни официални документи - лични карти, паспорти, свидетелства за правоуправление на МПС, документи за степен на образование и квалификация, визи и т.н. Тези двама свидетели поддържали близки отношения, живеели в един квартал, срещали се често и имали множество общи приятели. Това им позволявало в телефонните разговори помежду си да говорят кратко и с условности за неистински и подправени документи, а след всеки разговор за такива документи следвала среща помежду им. След приемане на поръчка за изготвяне на неистински документи - вид документ, срокове за изготвянето му, цена за изготвянето му,

предоставяни от клиента лични данни - снимка, ЕГН и други, св. Г. или св. А. се свързвали с подс. К., като с абстрактни, но с оглед контекста разбираеми думи му обяснявали, че има поръчка и уговаряли среща с него. Срещите за получаване на поръчките се провеждали в [населено място], а тези за предаване на изготвените документи – на допълнително уговорено място.

Дейността на св. А. и св. Г. била насочена към приемане на поръчките, договаряне на параметрите за извършване на работата и възлагането ѝ на подс. К. или на св. Х.. С последния контактувал предимно св. А., тъй като двамата били близки приятели. Последният също приемал поръчки за изготвяне на неистински документи от трети лица - от страната и чужбина, като в тези случаи уведомявал св. А..

СпНС е приел за установено, че приеманите от подс. К. за изработване на неистински документи не се изпълнявали лично от него, а от трето лице, с което св. Г. и А. не общували. Свидетелите Г. и А. определяли сроковете за изготвяне на документите, мястото и времето на срещите за даване на поръчката и приемане на изготвеното, както и заплащането, а подс. К. организирал дейността по възлагане изработване на неистинските или подправени официални документи на трето лице - неустановено по делото.

За осъществяване на тази дейност подс. К. изкупувал крадени или загубени истински документи - български и чуждестранни. Такива му набавяли и св. А. и св. Г.. В някои от случаите, когато имало проблем с намирането на документи, които да се преправят, подс. К. искал от св. А. и св. Г. да се снабдят с документ от св. Х.. Подсъдимият К. знаел за ролята и възможностите на св. Х. във веригата от действия, чрез които се осъществявала дейността по разпространение на неистински или преправени официални документи, макар двамата да не са осъществявали лични контакти.

Свидетелите А. и Г. и подс. К. се познавали и със св. Г. и св. К., известни като „зъболекарите”. Последните били запознати с дейността на св. А., св. Г. и подс. К., тъй като самите те приемали поръчки за изготвяне на неистински или преправени официални документи и в някои от случаите се свързвали с подс. К., комуто възлагали изпълнението на поръчките. За приетите от тези лица поръчки, подсъдимият уведомявал св. А. и св. Г..

Първоинстанционният съд е приел, че дейността на посочените по-горе лица придобила планомерност и организираност при ясно разпределение на ролите по приемане на поръчки за изготвяне на неистински официални документи - български и чуждестранни, предаването им на възложителите, получаването на сумите и разпределението им между тях, в началото на м. март 2009 г. и продължила до задържането им на 24.06.2009 г.

СпНС е приел за установено, от фактическа страна, че при получаване и обсъждане на поръчките за изготвяне на неистински или преправени документи, св. А., св. Г., св. Х., св. К., св. Г. и подс. К. използвали широка гама от условности: „тефтер”, „тефтер-грък”, „боята, лаковото покритие”, „кола хубава”, „гуми”, „френски ... от старите, не от най-новите”, „една работа”, „за Франция готовност”, „англичанина”, „едно такова”, „лепенките”, „нивата”, „шофьор е това, шофьор”, „боята френската на жената”, „червеното и малкото”, „малките работи”, „френски гуми за монтаж”, „един чифт гълъби, и от трите вида” - „други работи две”, „една синя фанела”, „големите”, „англичанин”, „французин” и т.н.

СпНС, XIII-ти състав, е приел за установено, че на 23.02.2009г. неустановено по делото лице от мъжки пол, поръчало на св. А. да му намери от „червените”, като двамата договорили цени на документа и изработката - „за работа”. На 25.02.2009 г. неустановено по делото лице от мъжки пол обещал да му изпрати „ония работи”.

Свидетелят А. двукратно го попитал дали ще му изпрати и пари. На 25.02.2009 г. неустановено лице, назоваващо се „М.“ в телефонен разговор се поинтересувало „ризата комплекта колко струваше“. Свидетелят А. отказал да коментира подробности по телефона и настоял за среща. По-късно св. А. приел поръчката и възложил изпълнението ѝ на св. Х.. Преди срещата за предаването на документите, поръчани от „М.“, св. А. уговорил среща със св. Х., от който получил вече изготвеното. След срещата с „М.“ на 02.03.2009 г., при която освен, че предал документите, но получил и пари за изпълненото, св. А. веднага се обадил на св. Х. и двамата отново се срещнали.

На 08.04.2009 г. св. А. се свързал по телефона е лицето Й. Р. по прякор „Х.“. Последният поискал информация за изготвянето на неистински документи, което било повод двамата да се срещнат. Свидетелят А. приел за изпълнение поръчката на Р. и, от своя страна, възложил изпълнението ѝ на подс. К.. На 09.04.2009 г. в телефонен разговор св. А. уведомил Р., че е станала грешка, при която са объркани снимките на мъжа и на брат му. На 11.04.2009 г. подс. К. предал на св. А. готовите документи, последният се свързал с Р. по телефона и го уведомил, че „майсторите са готови“.

На 05.05.2009 г., в телефонен разговор неустановено по делото лице - „М.“, споделило опасенията на баща си, че няма как да вземе „т'ва“, като не е учил и няма диплома и попитало дали св. А. ще го оправи за диплома. Последният обещал да измисли нещо. Изразените опасения на лицето били свързани с невъзможността му да придобие свидетелство за управление на МПС, поради липсата на изискуемия образователен ценз. В последващи телефонни разговори самият баща - също неустановено по делото лице, се свързал със св. А. и провел разговори за възможността последния да снабди сина му с неистинско свидетелство за завършено основно образование.

СпНС е приел за установено, че срещите между св.А. и подс. К. за предаване на необходимата информация за изготвяне на документи и получаване на готови такива, били многократни, като се осъществявали предимно в [населено място], но и в [населено място]. Такива срещи между двамата имало на 07.03.2009 г., на 10.03.2009 г., на 05.04.2009 г., на 03.05.2009 г. и на много други дати.

Свидетелят Г. също поддържал активни телефонни контакти, свързани с приемането на поръчки за изготвяне на документи - български и чуждестранни, както на документи за самоличност, на шофьорски книжки, визи. Засечени били разговори с лицето В. К., който многократно поръчвал изготвянето на различни документи. Изпълнението на тези поръчки св. Г. възлагал на подс. К..

Първоинстанционният съдебен състав е подложил на внимателен и задълбочен анализ съдържанието на телефонните разговори между К. и св. Г. от една страна и св. Г. и подс. К. от друга. Приел е, че в телефонен разговор 30 (ВДС, папка 8 от секр. материали), проведен на 26.03.2009 г., св. Г. се обърнал към подс. К. с „г-н полковник“, като си уговорили среща, за да му даде „едни неща“. В телефонен разговор 32 (ВДС, папка 8 от секр. материали), проведен на 27.03.2009 г., подс. К. уведомил св. Г., че е бил в П., но по друга работа и че се прибира. Казал му, че като реши, само трябва да му каже колко са бройките „гуми“ - 2 или 4, като уточнил, че заминава за С., за да подготвя „други работи“. В телефонен разговор 36 (ВДС, папка 8 от секр. материали), проведен на 02.04.2009 г., св. Г. уведомил подс. К., че „нашият човек пита какво става. Там нещо има ли, че му трябва?“. Последният отговорил, че е обещал за следващия ден. Заявил, че е казал това на „П.“ и попитал не им ли се е обадил „П.“, за да им съобщи какво е казал той. В телефонен разговор 38 (ВДС, папка 8 от секр. материали), проведен на следващия ден между подс. К. и св. Г., двамата уговорили среща помежду си и обсъдили факта, че св. А. и св. Г. са заедно, като последният заявил: „П. уговаря нещо, ама дребно, по 100 лева, те не оправят нещата“. В телефонен разговор 44 (ВДС, папка 8

от секр. материали), проведен на 12.04.2009 г., подс. К. настоявал пред св. Г. последният да уговори среща с „нашия човек” там, където са се виждали вчера, тъй като на К. му трябвала една работа - голяма, червена - да се направи за два-три часа. Свидетелят Г. се съгласил. В телефонен разговор 57 (ВДС, папка 8 от секр. материали), проведен на 22.04.2009 г., подс. К. уведомил св. Г., че е готов, че към 4-5 ще дойде в П. да „го” донесе, както и че е говорил и със зъболекаря. След обещаното идване на подс. К., в разговор 57, св. Г. провел телефонен разговор 58 (ВДС, папка 8 от секр. материали) с неустановен мъж, на когото съобщил, че чака „тоя” да дойде към 4 и половина. В телефонен разговор 53 (ВДС, папка 8 от секр. материали), проведен на 21.04.2009 г., св. Г. попитал подс. К. дали ще идва до П. и му казал да му се обади. Подсъдимият К. от своя страна попитал дали е спешно и го уверил, че ако е спешно и св. Г. му каже, ще дойде и по-рано. Уговорили среща на „М.”. По-късно през същия ден, в тел. разговор 54 (ВДС, папка 8 от секр. материали) св. Г. уведомил св. А., че „нашия” е питал одеде за него. Същата вечер, в телефонен разговор 55 (ВДС, папка 8 от секр. материали), подс. К. попитал св. Г.: „В кой град е родена жена ми бе, в кой град?”, а св. Г. отговорил, че мисли, че е във [населено място], но ще се обади да пита и ще му каже. Две минути след това - в тел. разговор 56 (ВДС, папка 8 от секр. материали), св. Г. попитал неустановен мъж в кой град е роден. Мъжът отговорил, че не помни, но след това уточнява, че е в [населено място]. В телефонен разговор 70 (ВДС папка 8 от секр. материали), проведен на 02.05.2009 г., св. Г. се поинтересувал какво е станало с изпълнението на възложеното му, а подс. К. се оплакал, че нищо не е станало, тъй като трети човек му предлага 10 бройки, но единично не му дава. Уверил го, че ще провери и при други. Обещал да дойде в П. и да му звънне. Веднага след този разговор, в тел. разговор 71 (ВДС, папка 8 от секр. материали), св. Г. уведомил лицето В. К., че поръчката му не може да стане същия ден, тъй като човекът не могъл да намери материал. Последният се съгласил с отсрочването. Поискал отново и друга среща, за да даде на св. Г. и „друго парче”. В този разговор св. Г. предал на „възложителя” информацията, която бил получил от подс. К., че поръчаното от К. подсъдимият К. не могъл да изпълни в обещания от св. Г. срок, поради невъзможност да намери „материал”. Веднага след разговора с К., св. Г. отново разговарял е подсъдимия К. - телефонен разговор № 72 (ВДС, папка 8 от секр. материали), като му указал да отиде на 9-ия километър до половин час, за да му даде „едни работи”. Подс. К. се съгласил.

Въз основа на този анализ на доказателствения материал, СпНС е приел, че св. Г. е имал качеството на лице, възлагащо на подс. К. изпълнението на поръчки, приети от самия св. Г., за изготвяне на неистински документи. Той е имал ръководна роля да указва на подс. К. какви действия и в какъв срок следва да извърши. Последният се съгласявал с възложеното му, а при проблеми уведомявал св. Г. за причината за забавянето си. Лицето, чиято воля е била определяща относно срещите – време и място на провеждането им, бил св. Г..

Същият извод за характера на взаимоотношенията между подс. К. и св. Г. по повод разпространението на неистински или преправени документи, СпНС е формирал и от анализа на съдържанието на телефонни разговори 74 - 80 и 146- 149 (ВДС, папка 8 секретните материали). В телефонен разговор 74, проведен на 04.05.2009 г., лицето В. К. попитал какво става, а св. Г. го уверил, че чака да му звъннат и ще му се обади. На следващия ден, в телефонен разговор 75, св. Г. уведомил неустановено по делото лице, че току-що се връща от С., където е ходил да търси човека, но не може да го намери, не му вдига телефона. Оплакал се, че е бесен, тъй като и други работи има, хората му звънят, пари няма. В същия ден - 05.05.2009 г., в 17.07 ч., в телефонен разговор 76, св. Г. попитал св. А. дали се е чул с „оня стария”, на което последният отговорил, че го е чул и той му казал, че ще се забави ден - два. Свидетелят Г. се оплакал, че два пъти е

ходил „днеска в селото”, тъй като хората са го побъркали и той е бесен. Споделил подозренията си, че подс. К. го лъже нещо, а възложителите мислят, че ги лъже той самият. Многократно се оплакал, че вече седмица има проблеми с поръчките, хората се съмняват, че ги е излъгал и са го побъркали. На 06.05.2009 г. в телефонен разговор 77 св. Г. уведомил лицето В. К., че вероятно поръчаното ще стане утре и че причина за забавата са празниците. Около 1 час по-късно в телефонен разговор 78 св. Г. казал на подс. К., че са го изяли хората, че вчера е ходил и до тях, но не го е намерил. Подсъдимият К. се оправдал, че и той е излъган, поради което не се е справил с възложеното. На 07.05.2009 г., св. Г. се обадил на лицето В. К. и обещал на другия ден да е готово заявеното. В разговор със св. А. му се оплакал от „нашия”. Казал му, че той го е съсипал, като използвал и цинични изрази. Свидетелят А. уверил св. Г., че опитите му да се свърже е подс. К. също са били безуспешни, защото последният не си вдига телефона. Явно ядосан от този факт, св. Г. споделил идеята си да отиде и да „залости“ подс. К., тъй като предния ден са уговорили среща, но подс. К. не е отишъл, а хората искали да пътуват на следващия ден и притеснявали него. Свидетелят А. обещал да звънне отново на подс. К. и да му каже да се обади на св. Г.. След около час подс. К. се обадил на св. Г.. На 08.05.2009 г., в 20.05 ч., св. Г., в телефонен разговор попитал подс. К. дали е тръгнал, на което последният отговорил отрицателно, тъй като имало объркване с имената и трябвало отново да се прави. Написано било „В.”, а то било „И.”. В 21.29 ч., силно разгневен, в телефонен разговор със св. А., св. Г. заявил: „тоя ми разклати здравето пак, майна. Бахти идиота!”. Свидетелят А. му отговорил, че знае, че е боклук, но не може да направи нищо. На следващия ден - 09.05.2009 г., сутринта в 06.44 ч., св. Г. се обадил на подс. К. с настояване за изпълнение на възложеното му. Последният се оправдал, че предната вечер е стоял при друг човек и го е чакал да се справи със задачата. Уведомил го, че „голямото” е готово, но „малкото” не е могло да стане, „не съвпадат там едни други работи”. От разговора се разбира, че „малкото” е шофьорска книжка. Свидетелят Г. настоял, което е готово, да му се донесе от подс. К., за да го предаде на поръчителя. Той се съгласил. Два часа след това, св. Г. отново разговарял е подс. К. и продължил да настоява работата да стане същия ден. Подсъдимият К. се оправдал, че тъй като се касае за документи, които трябва да се изпълнят с гръцки букви, а прекият изпълнител за пръв път върши това и е много трудно. След малко повече от един час последвал нов телефонен разговор между двамата. Свидетелят Г. отново настоявал да получи документите. Подсъдимият К. отново се оправдал, че лично е присъствал при изпълнителя, че е останал без нерви от него, но една буква липсва, не могат да я намерят и не могат да се справят. Един час по-късно в телефонен разговор св. Г. съобщил на лицето В. К., че цяла нощ не е спал от нерви и че на обяд очаква да му донесат поръчаното. Уведомил го, че голямото е готово, но в малкото има грешка. В 11.58 ч. на същия ден подс. К. уведомил св. Г., че след 10-15 мин. ще е готов. Попитал къде ще стане предаването. Свидетелят Г. му разпоредил да дойде в П.. След осъществената между двамата среща, в 13.46 ч. св. Г. уведомил в телефонен разговор В. К., че трябва да се видят и че поръчката е готова.

В телефонен разговор, проведен на 24.05.2009 г., св. Г. попитал подс. К. дали днес ще стане „т’ва” и последният го уверил, че може да е в 5, може да е в 6, но ще стане, че и той чака. Свидетелят Г. обяснил, че възложителят трябва да замине същата вечер. Подсъдимият К. го уверил, че бере срам, но че обещава на 100 %. Г. подчертал, че и портфейлът му е празен. Два часа по-късно св. Г. разговарял с В. К. и го уведомил, че му е обещано към 6-7 часа работата да е свършена. В обещаното време - в 18.07 ч., подс. К. се обадил и казал на св. Г. да отиде до П. път. Свидетелят Г. отказал да пътува до посоченото му място. Подсъдимият К. се съгласил той да отиде до тях, попитал и за пари, но св. Г. му заявил, че няма никакви и че ще се оправят следващия път. След един

час двамата отново разговаряли и уточнили мястото на срещата - заведение, в което са се виждали и преди това. Подсъдимият К. поискал св. Г. да му занесе и „някаква книга за четене”.

На 18.05.2009 г., в телефонен разговор св. Г. искал да разбере от подс. К. дали турските „такова” са готови. Указал на К., че годината следва да е „68-ма“, „182 висок” и му казал да избере други турски имена, но да е с кафяви очи. В последващ телефонен разговор св. Г. и подс. К. разговаряли за грешки - вместо „А.“ било записано „А.“.

СпНС е приел за установено, че обстоятелството, че подс. К. не е изготвял лично възложеното му, а е ползвал други лица, е било известно на св. Г.. Този извод съдът е формирал въз основа на телефонен разговор, проведен между двамата на 23.06.2009 г. В този разговор подс. К. обяснил, че е чакал човека, който прави шофьорска книжка, но си играе буква по буква, което ги бави. Останалото било готово. Свидетелят Г. обещал да отиде в С., за да получи изготвеното.

При възникнали проблеми в изпълнението на поръчките св. А. имал координираща роля спрямо другите участници. Така, на 12.04.2009 г. в 10.17 ч. в телефонен разговор, подс. К. помолил св. А. да се обадят до „тоя човек” за „едно голямо да го направят, на голяма гума една, червените където”. Още същият ден - 12.04.2009 г., в 13.09 ч. св. А. провел разговор със св. Х. за „големите, малките ... майсторите”.

Контактите на подс. К. е неустановените лица, изготвящи документи, били известни на св. Х., който също се е възползвал от него при проблем. Връзката между тях осъществявал св. А.. Така, на 21.04.2009 г. в 12.45 ч., след проведен разговор между подс. К. и св. А., последният уговорил среща с подс. К. в дома му. Поводът на посещението му в [населено място] бил, че св. А. искал подс. К. да го заведе при „онова момче”, за да привършат „тая работа”, „документациите” за час-два. Подс. К. уверил, че срещата може да стане не същия, а на следващия ден. По време на тази среща между двамата и третото, неустановено по делото лице на 22.04.2009г. в 15.26 ч., св. А. провел телефонен разговор със св. Х. от мястото, на което се провеждала срещата. Обяснил му, че не може да стане работата, ще се забавят нещата, че той е при „момчето, момчето и той се ядосва, оня другият се е напил и си е изключил телефона”. Свидетелят Х. започнал да негодува, че не може да се включи в обещания от него на поръчителя срок. Подсъдимият К. от една страна и св. Х. от друга, знаели, че св. А. и св. Г. им възлагат извършването на еднородна дейност. Възможността една поръчка да бъде дадена на единия от тях, ако другия не е в състояние да я изпълни, също им е била известна. Изготвеното от „момчето”, ползвано от К., било донесено на св. А. в [населено място] лично от К. на 23.04.2009г.

СпНС е формирал изводи от правна страна, че активна дейност по приемане на поръчки и възлагането им на подс. К. през инкриминирания период осъществили и св. К. и св. Г.. В периода от 27.04.2009 г. до 23.06.2009 г. св. К. често приемал поръчки от неустановени по делото лица за изготвяне на неистински документи, организирано предаването им на подс. К., получаването на готовите документи и предаването им на „поръчителя”. За посочената дейност се определяла цена в евро или лева. Свидетелят К. координирал изцяло действията си със св. Г., а когато било нужно и с подс. К., а чрез него със св. А. и св. Г..

На 08.05.2009г. св. К. разменил с неустановено по делото лице телефонния номер на подс. К. в кратки съобщения - № 29 и 30 (ВДС, папка 7 от секретните материали). На 09.05.2009 г. в телефонен разговор св. К. си уговорил среща в близост до пътя - „П.”, с подс. К., за уточняване изготвянето на неистински документи. На 10.05.2009 г. неустановено по делото лице се обадило и попитало колко ще му струва една „екскурзия до Гърция”. Свидетелят К. отговорил, че при него няма. Мъжът го

помолил да провери в другите фирми, за да заминат две момченца - шофьори. Разбрали се да се чуят след два часа. Половин час по-късно св. К. провел разговор с подс. К. и двамата си уговорили среща (№ 37 ВДС, папка № 7 секр. материали, лист 152-283). Такава се състояла. В следващия телефонен разговор, проведен 20 мин. след разговора с подсъдимия К., св. К. уведомил лицето, питащо за гръцките документи, че току-що е говорил с един човек, който на него ги дава на 350 лева. Заявил, че той от своя страна иска 50 лв. разходи за себе си. Мъжът намерил предложението за скъпо. Свидетелят К. отговорил, че той самият има „екскурзии” до Италия и тях може да му ги даде по-изгодно. Разбрали се да се чуят допълнително. Същото лице се обадило след няколко минути и уведимило св. К., че „до довечера ще получи багажа”, но го предупредило „да не го цака”. Тези разговори, всичките проведени на 10.05.2009 г., касаели договорки за свидетелства за правоуправление, съответно гръцки и италиански и цената на продажбата им.

На 10 и 11.05.2009 г. св. К. провел множество телефонни разговори за договаряне на възможности за изпълнение и на цени, на срещи с клиента, възлагаш и получаващ документа и с подсъдимия К. - приемащ изработката му и предаващ изготвянето на К. (телефонни разговори с № 40, 41, 42, 43, 45, 50, 51 - ВДС папка № 7 секр. материали, лист 152-283). Така, на 11.05.2009 г., в телефонен разговор № 51, св. К. уведомил неустановено по делото лице, че очаква същия ден да му донесат пари. Неустановеното лице уточнило, че за 20 трябва да вземат 2000 и 400-500 лева. Разбрали се след получаването да се оправят помежду си за тези пари. С оглед очакваните финансови постъпления, след половин час св. К. уведомил подс. К., че чака пари от една банка за „вчерашната каруца”. Уговорили си среща - на пейката. В последващи два телефонни разговора през същия ден уточнили допълнително времето на срещата. Видели се. Освен предаването на пари, св. К. възложил и нова поръчка на подсъдимия К.. Вечерта на 11.05.2009 г., в 20.59 ч., в телефонен разговор подс. К. уведомил св. К., че „тия работи ги няма. Всичко е свършило. Има друга екскурзия за Л.”. Категоричен бил, че за Р. екскурзия няма. От съдържанието на този разговор се установява, че възложената от св. К. поръчка била за италиански документи, но подс. К. не могъл да намери такива. На 11.05.2009 г. се чули още веднъж - в 21.38 ч. Подсъдимият К. уведомил св. К., че може да се справи с поръчаното и ще му свърши работа утре. Разговаряли, че изпълнението на поръчката в този срок е свързано с обещано съдействие от един човек, на който жена му е бременна и ще ражда. По делото е установено, че към този момент била бременна съпругата на св. А.. В телефонен разговор, проведен на същата дата, св. К. уведомил св. Г., че при отсъствието на последния от страната не е с много пари назад, че той всичко му е сложил в един шкаф, не е правил калкулации, но са над 500. Отново на 11.05.2009 г., в 22.41ч., в телефонен разговор подс. К. уведомил св. К., че няма да минава, защото не е могъл да вземе парите за една работа „такъва”. Човекът бил пийнал. С условности предал информация за възможна забава на изпълнението. На 12.05.2009г. в 11.01 ч. в телефонен разговор св. К. се обърнал към подс. К. с „началник”. Последният му съобщил, че същия ден, към 2 часа, ще иде до човека за „т’ва нещо”. Казал му още: „грешните не съм вземал ... екскурзия ще има ... шъ има 100 %”. Веднага след това в телефонен разговор св. К. обяснил на св. Г., че резултатът му е около 850 и е дал парите и на другите.

На 13.05.2009 г. в телефонен разговор с неустановено по делото лице – „Ф.“, последният попитал св. К. „кога ще ги пуска”. Той му отговорил, че ще ги пусне като му ги дадат, но познава хората, читави са. Обещал да им даде зор. След получаване на документите се обадил на „Ф.” и си уговорили среща (№ 72 ВДС папка № 7 секретни материали, лист 152-283).

На 25.05.2009 г. в телефонен разговор неустановено по делото лице попитало св. К. „какви варианти има“. Последният отговорил, че има едни български, които стават за минаване на граница, само че са от малките. Мъжът настоявал да получи от вносните. Питал финландски има ли. Свидетелят К. обещал, но уточнил, че с направата струват около 300 лева. В последващ телефонен разговор неустановено по делото лице уведомило К., че праща договореното по автобуса - 300 лв., и снимката и копието. Пояснило, че автобусът ще пристигне на автогара „Юг“ към 6 и половина. В последващ телефонен разговор през същия ден, св. К. уведомил същото лице, че е получил изпратеното му - че „всичко е шест“. Разбрали се на следващия ден документите да са готови, а св. К. да звънне на мъжа, като ги пусне.

В един от телефонните разговори неустановено по делото лице – „Я.“, попитало отново за възможността да се подправи истински документ за самоличност - дали имат „майстор фризьор“. Св. К. обещал да провери.

На 01.06.2009 г. св. К. попитал подс. К. дали има някакъв тефтер, дето не му трябва, тъй като на него му трябва един гръб. Подсъдимият К. отговорил, че в момента няма, но може да му намери за следващия ден. Казал му, че има „от бензин помпа“, визирайки СУМПС.

На 02.06.2009 г. в телефонен разговор св. Г. указал на св. К. да се обади на „дъртия“ да занесе парите у Г., след което да мине и той (К.) да вземе пари. На същата дата св. К. провел телефонен разговор за изготвени неистински документи е лицето А. Р., който го уведомил да отиде да си вземе „т'ва нещо“, тъй като той няма да го докарва. На същата дата - 02.06.2009 г., в телефонен разговор св. Г. се скарал със св. К. за това, че последният не е изпълнил договорката да посрещне човека. Св. К. се оправдал, че го е страх. В следващ телефонен разговор св. К. определил среща на подс. К..

В последващ телефонен разговор неустановено по делото лице предупредило св. К., че ще ги арестуват - в най-скоро време „ша на бабанят пак“. Той отговорил, че трябва да оставят за малко „тоя бизнес“.

В телефонен разговор 133 (ВДС, папка № 7 секретни материали, лист 152- 283) с неустановено по делото лице св. К. го попитал дали иска от „хубавите“ или от „лошите“. Лицето изразило съгласие за покупка, като обещало да изпрати по автобус снимки и пари.

През месец май 2009 г. свидетелят е идентификационни номера 10 и 12 се свързал със св. К. и св. Г. и на 22.05.2009 г., тримата се срещнали на бензиностанция О. в [населено място], до х-л „[име]“. По време на срещата св. К. и св. Г. предложили на свидетеля с № № 10 и 12 да му намерят датски, английски, гръцки и финландски паспорти, които имали в наличност. Свидетелят К. уточнил, че цената на празен „тефтер“ е 200 лева. Предложил да му намери и документи за самоличност. Свидетелят Г. допълнил, че може да осигури български лични карти със страхотно качество. Свидетелят с № № 10 и 12, поръчал на двамата да му доставят четири броя празни „тефтери“ - гръцки, финландски, датски и английски и им заплатил 400 лева капаро. След получаване на поръчката св. К. и св. Г. веднага се свързали е подс. К.. Той приел да намери документите, но им казал, че трябва да отиде до [населено място] и цената на паспорт ще е по 130 лева. Ходенето до [населено място] изисквало известен период от време. Подсъдимият К. успял да намери английски, финландски и гръцки непопълнени, неоригинални бланки на такива паспорти и ги предал на св. К. и св. Г., които от своя страна уговорили среща със свидетел с № № 10 и 12 на 25.05.2009 г. на същото място. Свидетелят Г. дал на свидетеля с № № 10 и 12 плик с три броя паспорти без датския паспорт и свидетелят с № № 10 и 12 му доплатил още 200 лева. Последният предал придобитите вещи на органите на досъдебното производство.

СпНС е приел за установено, че за изготвянето на неистински документи в преобладаващия брой от случаите на участниците в ОПГ са били необходими истински такива, върху които лицата, заети непосредствено с техническата дейност, въздействали чрез подмяна на индивидуализиращите данни на лицата. При извършени в хода на разследването обиски, огледи, претърсвания и изземвания, във владение на осъдените свидетелите, за които производството е приключило със споразумение за решаване на делото и подс. К. били установени множество документи, принадлежащи на различни лица. Всичките тези документи били продавани на лица, неустановени по делото. Именно от тези лица и други, изкупуващи чужди документи за самоличност, свидетелите, за които производството е приключило със споразумение за решаване на делото и подс. К. се снабдявали с оригинални документи, които да използват за преправка.

Съдът, постановил атакувания съдебен акт, е формирал извода, че на 24.06.2009 г. подс. К. пристигнал на паркинг пред магазин „Б.“ в [населено място], като се возел в лек автомобил, управляван от св. К.. В автомобила били и синът на последния и св. П.. Подсъдимият К. оставил чантата си (тип „борсета“) на таблото и излязъл от автомобила, а св. К., синът му и св. П., останали вътре. Минути по-късно на паркинга се появил и св. К., е когото подс. К. имал среща, но в момента, в който двамата се приближили един към друг, били задържани от служители на полицията. Св. Р. - служител на сектор „БОП“, издал разпореждане на подс. К. да легне на земята и след като последният го изпълнил, му поставил белезници. Малко след това св. Р. бил уведомен по телефона, че трябва да отиде в заведение, в което предстояло задържането на св. Г.. По тази причина св. Р. свалил белезниците от ръцете на подс. К. и се отдалечил от него. Последният се възползвал от ситуацията, бръкнал под себе си и изхвърлил вещи под належащ се в близост л.а. „Мерцедес“ с ДК [рег.номер на МПС]. Тези му действия били възприети от св. Р., който веднага се върнал и съобщил на колегите си за видяното.

При извършен оглед на местопроизшествие до и под посочения лек автомобил били намерени и иззети мобилен телефон „Нокиа“ е ИМЕЙ [номер] с карта „Би кънект“ № [номер] в него, очила с метална рамка, бял лист хартия с написан текст „[номер]-И./ХМ]Ч, четири броя лични карти с номера, както следва - №[номер] на името на Н. К. М., №[номер] на името на М. Д. Х., №[номер] на името на П. Р. С. и №[номер] на името на А. А. А., два броя свидетелство за управление на МПС №[номер] на името на Н. К. М. и №[номер] на името на А. А. А., 1 брой червен задграничен паспорт с №[номер] на името на П. М. И..

При извършеното претърсване на лекия автомобил, управляван от св. К., в чантата на подс. К., оставена от него на предното табло, били намерени и иззети гръцко свидетелство за регистрация на МПС, гръцка шофьорска книжка на Н. Х., гръцка шофьорска книжка на Г. А., 3 бр. заготовки за визи със серийни номера [номер], [номер], [номер], заготовка за лична карта на името на П. Т. А., заготовка за лична карта на името на А. А. А., заготовка за лична карта №[номер] на името на А. А. А., 4 бр. паспортни снимки и 2 бр. листа със записани на кирилица и латиница, лични данни.

Настоящото наказателно производство е образувано въз основа на внесен от Специализираната прокуратура в СпНС обвинителен акт срещу М. Д. С., Р. С. С., Н. Ю. Х., П. С. А., С. Т. Г., Д. Т. Т., Н. А. М., С. Д. К., А. П. Г., Д. И. Т., С. Г. С., М. З. К., И. С. Ц. и Ж. С. Б..

С протоколно определение от 29.10.2013 г. по НОХД № 1010/2013 г., СпНС, VIII-ми състав е одобрил споразумение за частично решаване на делото и производството е било прекратено спрямо М. Д. С., Р. С. С., Н. Ю. Х., П. С. А., С. Т. Г., Д. Т. Т., Н. А. М., С. Д. К., А. П. Г., Д. И. Т., С. Г. С. и Ж. С. Б..

При така установената фактическа обстановка, решаващият първоинстанционен съд е приел, от правна страна, че с деянието си подс. М. З. К. е осъществил всички признаци от обективна и субективна страна на състава на престъплението по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. с ал. 2 НК, поради което го е признал за виновен по повдигнатото му обвинение и му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца, като го е оправдал по първоначално повдигнатото му обвинение да е участвал в ОПГ с подс. Ц..

СпНС, XIII-ти състав е приел, че с деянието си подсъдимият К. е осъществил от обективна и субективна страна и състава на престъплението по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК, поради което и го е признал за виновен по повдигнатото му обвинение и му е наложил наказание лишаване от свобода за срок от 1 (една) година, като го е оправдал по обвинението да е осъществил деянието в периода от началото на м. м. 2009 г. до 24.06.2009 г., както и да е укривал предмета на посегателство.

На основание чл. 23, ал. 1 НК, Съдът е определил на подсъдимия К. едно общо най-тежко наказание измежду наложените му за съвкупността от престъпления, а именно „лишаване от свобода“ за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца, като е постановил, на основание чл. 61, т. 2, вр. чл. 60, ал. 1 ЗИНЗС, същото да се изтърпи в затвор или затворническо общежитие от закрит тип при първоначален строг режим.

На основание чл. 59, ал. 1, т. 1 НК, Съдът е приспаднал от размера на така наложеното на осъдения едно общо и най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца времето, през което подсъдимият е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, включително и задържането му по реда на чл. 63 ЗМВР и до 72 часа по чл. 64, ал. 2 НПК, считано от 24.06.2009 г. до 22.08.2012 г.

На основание чл. 68, ал. 1 НК, Съдът е привел в изпълнение наложеното на подс. К. по НОХД № 27/2006 г. по описа на РС - [населено място] наказание лишаване от свобода за срок от 2 (две) години, като е постановил същото да се изтърпи в затвор или затворническо общежитие от закрит тип при първоначален строг режим.

Съдът се е произнесъл и по разностите по делото.

Настоящата инстанция изцяло споделя както фактическите, така и правните изводи на СпНС, изложени в мотивната част на постановената първоинстанционна присъда, като намира, че същите почиват на подробен и задълбочен анализ на събраните в хода на съдебното следствие многобройни гласни и писмени доказателствени средства.

I. Правилни и обосновани са изводите на първоинстанционният съдебен състав досежно личността, съдебното минало и трудовата заетост на подсъдимия К.. Същите са изградени въз основа на правилен и задълбочен анализ на събраните в хода на съдебното производство гласни и писмени доказателства и в частност – на обясненията на подс. К. и приложеното по делото актуално свидетелство за съдимост на подсъдимия. По отношение на тази категория обстоятелства събраните по делото гласни и писмени доказателствени средства са в достатъчна степен единни, взаимнодопълващи се и непротиворечиви, за да позволят на инстанциите по същество да формират категорични изводи по фактите.

Въз основа на анализа на така събраната по делото доказателствена съвкупност, СпНС е достигнал до правилни и обосновани изводи досежно познанието и взаимоотношенията между подсъдимия и осъдените свидетели С. Г., П. А., С. К. и А. Г., от една страна, и осъдените свидетели и св. Н. Х., от друга. В тази насока по делото са събрани както обясненията на подс. К., така и показанията на св. Г., Р., А. и свидетел с идентификационен № 10 и 12, така и ВДС от експлоатираните СРС, които, в своето единство и взаимовръзка по недвусмислен начин показват естеството на взаимоотношенията между подсъдимия и свидетелите, честите телефонни и лични

разговори помежду им, честите срещи и предаването на изготвени неистински или преправени документи от подс. К. или от св. Х. на останалите свидетели срещу парични суми за изготвянето им.

Действително, в хода на провежданата телефонна комуникация между подсъдимия и свидетелите, те разговаряли завоалирано, с явно предварително уговорени кодови думи, но значението им и темите на разговора се установяват недвусмислено в контекста на показанията на св. Г. и на свидетел с идентификационен № 10 и 12 и приобщените веществени доказателства по делото.

Въз основа на така събраната и обсъдена и от първоинстанционният съдебен състав доказателствена съвкупност безпротиворечиво се установява съпричастността на подсъдимия и осъдените свидетели Г., А., К., Х. и Г. към добре организирано, йерархично структурирано звено, чиято дейност била насочена към изработване и разпространение на неистински или преправени документи за самолично, правоуправление, степен на завършено образование и др. под., срещу получаване на определени парични суми за това.

Вярно е, че разпитани в процесуалното качество на свидетели, осъдените Г., А., К. и Х. отричат да са участвали в организирана престъпна група. В този смисъл са и обясненията на подсъдимото лице, депозираните пред първоинстанционният съдебен състав. Така събраните по делото гласни доказателствени средства, в обсъдената част, не могат да бъдат кредитирани, тъй като се намират в явно противоречие не само с останалите гласни доказателствени средства и в частност – с показанията на св. Х. и Г., но и с информацията, събрана в резултат на експлоатираните СРС. Последната недвусмислено показва естеството на контактите между подсъдимия и осъдените свидетели Г., А., К., Х. и Г. и йерархичната връзка помежду им.

На базата на така установените фактически положения, които се споделят и от настоящата инстанция, първоинстанционният съд правилно е заключил, че по делото са събрани достатъчен по обем и категоричност доказателства за съпричастността на подсъдимия К. към организирана престъпна група, действаща в периода от началото на месец март 2009 г. до 24.06.2009 г. в [населено място] и [населено място], ръководена от С. Т. Г. и П. С. А., с участници С. Д. К., Н. Ю. Х., А. П. Г. и неустановени по делото лица, създадена с користна цел и с цел да върши престъпления по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 2 вр. с ал. 3 вр. с ал. 1 НК и по чл. 308, ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК, за които по закон се предвижда наказание лишаване от свобода за повече от три години.

За съставомерността на деянието от обективна страна по този законов текст, е необходимо да се установи, по нужния несъмнен и категоричен начин, че е налице структурирано трайно сдружение на три или повече лица с цел да вършат съгласувано в страната или чужбина престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години (арг. от чл. 93, т. 20 НК). Съгласно константната съдебна практика, сдружението ще бъде структурирано и без наличие на формално разпределение на функциите между участниците, продължителност на участието или развита структура, стига да се установи съгласуване на волите на най-малко три лица, насочени към постигане на целта на сдружението – извършване на престъпления, наказуеми с лишаване от свобода за срок от три години.

За съставомерността на деянието по чл. 321, ал. 2 НК е необходимо и достатъчно членовете на сдружението да осъзнават, че са част от група, че поведението им е подчинено на едно общо решение за извършване на определена категория престъпления, без да е необходимо всички членове на групата да познават или да контактуват с всички останали участници или да получават нареждания от едно и също лице. Не е необходимо, също така, персоналният състав на групата да остава един и

същ; единственото изискване, което трябва да бъде изпълнено във всеки един момент, е броят на членовете да не е по-малко от трима души.

Съществен елемент на организираната престъпна група е изискването тя да представлява трайно структурирано сдружение на три или повече лица с предварително дефинирана цел - извършването на други престъпления. Съставомерният белег „трайност“ на сдружението ще е налице, когато съществуването на устойчива връзка между членовете на групата бъде констатирана не по принцип, а с оглед извършването на конкретните престъпления, за които е създадена организираната престъпна група.

От субективна страна инкриминираното деяние е необходимо да е извършено при форма на вината пряк умисъл. Всеки от участниците в сдружението следва да съзнава обществено опасния характер на деянието си, да предвижда обществено опасните му последици и пряко да цели настъпването им.

В конкретния по делото случай, безпротиворечиво се установява, че в началото на месец март 2009 г. на територията на Р България била сформирана организирана престъпна група, в която взели участие осъдените свидетели С. Т. Г. и П. С. А., с участници С. Д. К., Н. Ю. Х., А. П. Г. и неустановени по делото лица.

Групата била създадена с цел извършване на престъпления по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 2 вр. с ал. 3 вр. с ал. 1 НК и по чл. 308, ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК, като участниците в същата искали да осигурят препитание за себе си и останалите участници в сдружението посредством паричните суми, получавани срещу изготвените неистински или преправени документи. В тази насока са водените многобройни разговори между участниците в сдружението, в които поставяли въпроси за дължимото възнаграждение срещу получаването на поръчаните от клиентите неистински или преправени документи и за разпределението помежду им.

Дейността на организираната престъпна група се ръководела от св. Г. и А., които направлявали дейността ѝ, като отговаряли за събирането на поръчки от лица, желаещи да получат неистински или преправени документи, за получаване на готовите поръчки, давали указания на подс. К. и на св. Х. какви документи трябва да изготвят и за какъв срок, организирали предаването на изготвените от тях документи на „възложителите“, определяли цената на „услугата“ по изготвяне на неистинските или преправени официални документи и разпределяли получените от продажбата на неистинските документи печалба между участниците в сдружението.

Подсъдимият и св. Х. били в явно подчинено положение спрямо св. Г. и А. и това е видно не само от начина, по който последните разговаряли с подсъдимия, от това, че последният отивал да приеме и предаде поръчките на определяното му от свидетелите място, но и от това, че в случай, че поръчката се приемала директно от подс. К., последният съгласувал изпълнението ѝ със св. Г. или А..

Безспорно се установява и това, че подс. К. и св. Х. отговаряли за изработване на поръчаните неистински или преправени документи, като, въпреки, че не се познавали и не контактували помежду си, те знаели един за друг и често се случвало да разменят чрез ръководителите на групата материали за изпълнение на поръчките.

Събраните и подробно обсъдени доказателствени източници безпротиворечиво сочат и на участието на св. К. и Г. в престъпното сдружение, като участието им се изразявало в набиране на поръчки за изработване на неистински или преправени документи и възлагането им на подс. К., който, от своя страна, превъзлагал изработването на поръчаните документи на трето лице – неустановено по делото.

Между участниците в сдружението съществували трайни, постоянни и продължителни контакти все по повод изпълнението на поръчки за изработване на неистински или преправени документи за самоличност, образование, правоуправление и други, като всеки един от тях съзнавал участието си в сдружението, както и това на

останалите лица, съзнавал общественотоопасния характер на деянието си и това на останалите участници и пряко е целял това.

Участниците в сдружението възнамерявали да се издържат именно от средствата, придобити от продажбата на изготвяните неистински или преправени документи (в този смисъл вж. разговори № 37, 38 и 51, разговори, проведени на 10.05., 11.05. и 24.05.2009 г., както и разговорите със свидетел с идент. № 10 и 12).

Установена е и вторичната престъпна дейност на групата.

Организираната престъпна група просъществувала до 24.06.2013 г., когато членовете ѝ били установени и задържани.

По така изложените съображения, настоящата инстанция намира, че като е признал подсъдимия К. за виновен по обвинението да е осъществил състав на престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. с ал. 2 НК, СпНС, XIII-ми състав е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде потвърден. Съображенията на защитата на подсъдимия в противния смисъл се преценяват от настоящия съдебен състав като неоснователни.

Неоснователно е и възражението за преквалификация на деянието, осъществено от подсъдимия по чл. 321, ал. 6 НК. Предварителното сговаряне, по смисъла на чл. 321, ал. 6 НК, за разлика от участието в ОПГ, не се характеризира с трайност и структурираност във взаимоотношенията между сговорилите се лица. Няма изискване и за численост между сговорилите се лица – достатъчно е те да са две, за да е осъществен съставът на това престъпление.

Сговорилите се лица, по смисъла на чл. 321, ал. 6 НК целят извършването в страната или в чужбина на престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се цели да се набави имотна облага или да се упражни противозаконно влияние върху дейността на орган на властта или местното самоуправление; за членовете на ОПГ това е извършването в страната или в чужбина на каквито и да било престъпления, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години.

В конкретния по делото случай безспорно се установява, че подсъдимият и осъдените свидетели са създали изключително строга организация за осъществяване на обсъжданата вторична престъпна дейност, характеризираща се с висока степен на йерархичност и конспиративност, продължила съществуването си през период от повече от три месеца – достатъчно, за да се приеме, че са съпричастни към дейността именно на организирана престъпна група, по смисъла на чл. 93, т. 20 НК. С това осъдените Г. и А. са осъществили състава на престъплението по чл. 321, ал. 1 НК, а подсъдимият и осъдените, К., Г. и Х. – този по чл. 321, ал. 2 НК. Осъществените от подсъдимия и осъдените свидетели престъпни състави поглъщат този на предварителното сговаряне.

Както вече многократно се отбеляза, участниците в сдружението, в т.ч. и подсъдимият, възнамерявали да се издържат именно от средствата, придобити от продажбата на изготвяните неистински или преправени документи. С това подсъдимият и осъдените свидетели са осъществили от субективна страна и квалифицирания признак, визиран в чл. 321, ал. 3, пр. 2 НК (ред., ДВ, бр. 27 от 2009 г.).

Настоящата инстанция не може да не сподели твърдението на защитата на подс К., че към датата на сформирание на организираната престъпна група – м. март 2009 г., този признак е бил относим към субективната страна на престъплението по основния му състав (вж. редакцията на чл. 93, т. 20 НК – нова, ДВ, бр. 92 от 2002 г.), а след влизане в сила на ЗИДНК, обн., ДВ, бр. 27 от 2009 г. същият е въздигнат в квалифициран признак по чл. 321, ал. 3 НК.

Същевременно, престъплението по чл. 321, ал. 2 НК е продължено, то създава трайно престъпно състояние и цялостната продължена престъпна дейност следва да се квалифицира съобразно закона, който е бил в сила към момента на довършването ѝ, а не към момента на започването ѝ. Поради това и като е признан подсъдимия за виновен по обвинението да е осъществил състава на престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. с ал. 2 НК (ред., Дв, бр. 27 от 2009 г.) първоинстанционният съдебен състав е постановил правилен и съобразен с императивната законова разпоредба на чл. 2, ал. 1 НК съдебен акт, който следва да бъде потвърден, а възраженията на защитата в противния смисъл следва да бъдат оставени без уважение, като неоснователни.

II. Настоящата инстанция изцяло споделя изводите на първоинстанционният съдебен състав относно местонахождението на подс. К. на 24.06.2009 г., лицата, които са го придружавали по време на престоя му на паркинга на магазин „Б.“ в [населено място], автомобилът, с който подсъдимият е пътувал, както и това, че в себе си е носел мъжка чанта, тип „борсета“, като прецени, че същите са изградени въз основа на правилен и задълбочен анализ на събраните в хода на делото гласни доказателствени средства и в частност – на обясненията на подс. К., на показанията на св. К., П., Р. и С. П..

Въз основа на така събраната доказателствена съвкупност, СпНС е формирал правилни и законосъобразни изводи относно поведението на подсъдимия и всеки от свидетелите, в т.ч. и полицеските служители, находящи се на паркинга пред магазин „Б.“, както и предприетите от последните действия по задържане на подсъдимия и на осъдения св. К.. Настоящата съдебна инстанция намира, че изводите на СпНС в тази насока са изградени въз основа на правилен и задълбочен анализ на доказателствената съвкупност, поради което и следва да бъдат изцяло възприети.

Безпротиворечиво се установява и това, че в себе си подсъдимият носел мъжка чанта тип „борсета“, която при излизането си от автомобила оставил във вътрешността му. При извършено претърсване, в чантичката били установени и иззети инкриминираните по делото гръцко свидетелство за регистрация на МПС, гръцка шофьорска книжка на Н. Х., гръцка шофьорска книжка на Г. А., 3 бр. заготовки за визи със серийни номера [номер], [номер], [номер], заготовка за лична карта на името на П. Т. А., заготовка за лична карта на името на А. А. А., заготовка за лична карта №[номер] на името на А. А. А., 4 бр. паспортни снимки и 2 бр. листа със записани на кирилица и латиница, лични данни.

Безспорно се установява – от изложеното в протокола за оглед на местопроезшествие от същата дата и от показанията на св. Р. и П., че под автомобил марка „Мерцедес“ с ДК [рег.номер на МПС], находящ се в непосредствена близост до мястото на задържане на подсъдимия били установени и иззети останалите инкриминирани вещи, а именно мобилен телефон „Нокиа“ е ИМЕЙ [номер] с карта „Би кънект“ № [номер] в него, очила с метална рамка, бял лист хартия с написан текст „[номер]-И./ХМ)Ч, четири броя лични карти с номера, както следва - №[номер] на името на Н. К. М., №[номер] на името на М. Д. Х., №[номер] на името на П. Р. С. и №[номер] на името на А. А. А., два броя свидетелство за управление на МПС №[номер] на името на Н. К. М. и №[номер] на името на А. А. А., 1 брой червен задграничен паспорт с №[номер] на името на П. М. И..

По тези факти страните не спорят.

Защитата възразява срещу това на подсъдимия да се вменява връзка с иззетите изпод лекия автомобил марка „Мерцедес“ документи и вещи – мобилен телефон и очила, като сочи, че показанията на св. Р. в този смисъл са изолирани и не могат да служат на съда да формира еднозначни изводи по фактите. В подкрепа на възраженията

си сочи, че нито св. К., нито св. П. са възприели подсъдимият да носи в себе си тази част от инкриминираните вещи или да ги изхвърля под близкостоящия автомобил.

Настоящият съдебен състав се съгласява с възраженията на защитата, че св. К. и П. не сочат да са възприели подобни вещи у подсъдимия или такъв вида на облеклото му, което да подсказва, че в себе си носи вещи от вида на инкриминираните. Тези свидетели не сочат да са възприели у подсъдимия поведение, насочено към изхвърляне на вещи под близкостоящия автомобил.

Това обстоятелство, обаче, само по себе си не разколебава възможността показанията на св. Р., който с категоричност твърди да е възприел как подсъдимият изхвърля вещи под автомобила, да се ползват при формиране на изводите на инстанциите по същество по фактите. И това е така, тъй като при положение, че свидетелите К. и П. не са възприели действията по задържане на подсъдимия и привеждането му в легнало положение, поради това, че вниманието им е било ангажирано със започващата полицейска проверка, съвсем естествено е да се очаква да не са възприели и действията по хвърлянето на инкриминираните вещи встрани. Също така, доколкото подс. К. е съзнавал престъпния характер на поведението си и е водел делата си по изготвяне на неистинските или преправени документи в условията на строга конспиративност, напълно естествено е да е бил скрил добре носените от него и уличаващи го вещи. По този начин добре се обяснява обстоятелството, че пътуващите с него лица не са възприели носените от него вещи, които подсъдимият е изхвърлил настрана при задържането му. Нещо повече – доколкото вниманието на свидетелите не е било насочено към облеклото и вещите, носени от подсъдимия, нормално е същите да не са възприели наличието на всички, носени от него вещи, в т.ч. и инкриминираните.

От друга страна, показанията на св. Р., в частта им, в която същият твърди да е възприел как подсъдимият изхвърля носени в него вещи – посочените по-горе, под близкостоящия автомобил марка „Мерцедес“, са в достатъчна степен категорични и вътрешнонепротиворечиви, че да позволят на инстанциите по същество да формират изводите си по фактите въз основа на същите. По делото не се установява такова обстоятелство, което да сочи на заинтересованост у св. Р. от изхода на делото и причина същият да иска да навреди на подсъдимия с показанията си. Само по себе си служебното качество на свидетеля също не е такова обстоятелство, което да го превръща в заинтересован от изхода на делото свидетел. Отделно от това, показанията на този свидетел далеч не са изолирани, както твърди защитата, а намират категорична доказателствена опора в показанията на св. П., който пресъздава с точност и недвусмислено съобщеното му от св. Р. на мястото на задържането на подсъдимия.

Предвид изложеното настоящия съдебен състав намира, че като е формирал изводите си досежно поведението на подс. К. инкриминираните дата, час и място и предмета на посегателство въз основа на показанията на св. Р. и П., първоинстанционният съдебен състав не е допуснал твърдяното от защита нарушение на реда за събиране и обсъждане на доказателствата.

Изводите на решаващия съд, постановил атакувания съдебен акт, почиват на внимателен и задълбочен анализ на събраната по делото доказателствена съвкупност и в този смисъл следва изцяло да бъдат споделени като правилни и законосъобразни.

При този анализ на доказателствата настоящата инстанция намира за правилни и законосъобразни изводите на решаващия първоинстанционен съд в насока, че по делото е доказано, по нужния несъмнен и категоричен начин, авторството и виновността на подсъдимия по отношение на вмененото им престъпно посегателство по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК.

За обективната съставомерност на деянието по този законов текст е необходимо деецът да изготвя, държи или укрива предмети, материали или оръдия, за което знае или

предполага, че са предназначени или че са послужили за съставяне или преправяне на документи по чл. 308, ал. 2 или 3 НК.

В конкретния по делото случай безспорно се установява, че на 24.06.2009 г. на паркинга пред магазин „Б.“ в [населено място], подс. К. е държал предмети и материали, както следва - заготовка за лична карта на името на П. Т. А., заготовка за лична карта №[номер] на името на А. А. А., заготовка за лична карта №[номер] на А. А. А., четири броя паспортни снимки, два броя листи със записани лични данни на лица, четири броя лични карти с номера, както следва - №[номер] на името на Н. К. М., №[номер] на името на М. Д. Х., №[номер] на името на П. Р. С. и №[номер] на името на А. А. А., два броя свидетелство за управление на МПС №[номер] на името на Н. К. М. и №[номер] на името на А. А. А., 1 брой червен задграничен паспорт с №[номер] на името на П. М. И.; три броя заготовки за паспорти: един брой на гръцки език и един брой финландски и един брой английски, френска виза шенгенски образец [номер], два броя заготовки за визи с номера [номер] и [номер].

За тези предмети и материали подсъдимият е знаел, че са предназначени или са послужили за съставяне и преправяне на български и чуждестранни документи за самоличност, свидетелства за управление на МПС, и визови стикери. На този единствено възможен извод сочи обстоятелството, че в изпълнение на решението на организираната престъпна група, посочена по-горе, подсъдимият сам се е занимавал с организацията по изготвянето на такива неистински или преправени документи (подробни аргументи за което бяха изложени по-горе). На този извод сочи и това, че на мястото на задържането му подс. К. е имал среща със св. К. (също задържан там), който нееднократно бил възлагал на подсъдимия организацията по изготвянето на неистински или преправени документи.

Държането на инкриминираните вещи и предмети подсъдимият осъществил умишлено – съзнавал общественоопасния характер на деянието си, предвиждал общественоопасните му последици и пряко ги целял, както и със специалната съставомерна цел по чл. 308, ал. 3 НК - с цел имотна облага. На този извод сочи обстоятелството, че още от началото на м. март 2009 г. и до момента на задържането му, подсъдимият е имал намерение да се издържа именно като организира изготвянето на неистински или преправени документи (за което са били предназначени и инкриминираните предмети и материали), по схемата, установена и наложена от ръководителите на престъпното сдружение.

С деянието си подс. К. е осъществил всички признаци от обективна и субективна страна на престъплението по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК. Ето защо и като е признал подсъдимият за виновен по така повдигнатото му обвинение първоинстанционният съд е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде потвърден. Съображенията на защитата в противния смисъл се преценяват от настоящия съдебен състав като неоснователни.

Пред настоящата съдебна инстанция защитата на подсъдимия К. излага доводи, че наказанията на подзащитния й за съвкупността от престъпления следва да се определят при условията на чл. 55 ал. 1, т. 2 НК, като на същия следва да се наложи наказание пробация, вместо определеното му от СпНС – лишаване от свобода.

АСпНС, в този си състав, намери искането на защитата в тази му част за неоснователно, като съобрази следното:

За да определи конкретното по размер наказание, което следва да бъде наложено на подсъдимия К. за осъщественото от него престъпно посегателство по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. с ал. 2 НК, първоинстанционният съд е преценил като многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства тежкото му социално положение, възрастта му и продължителния период от време за разглеждане на делото.

При това, СпНС, XIII-ти състав е приел, че наказанието, което следва да бъде наложено на подсъдимия, следва да се определи по реда на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК в размер под минимума, предвиден в закона, а именно 1 (една) година и 6 (шест) месеца лишаване от свобода, което да бъде изтърпяно при първоначален „строг“ режим в затвор или в затворническо общежитие от закрит тип.

Настоящият съдебен състав намира, че първоинстанционният съдебен състав е пропуснал да прецени като отегчаващо отговорността на дееца предходната му съдимост.

При така сложилото се своеобразие на конкретния казус, настоящата инстанция не може да сподели становището на първоинстанционният съд, че се касае до многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, които да сочат, че деянието му разкрива занижена степен на обществена опасност в сравнение с типичния случай на престъпление по чл. 321, ал. 3, пр. 2, т. 2 вр. с ал. 2 НК, както и че предвидения в санкционната част на цитираната законова разпоредба минимум на наказанието лишаване от свобода се явява прекомерно спрямо конкретно проявената степен на обществена опасност на деянието и неговия извършител.

Изложеното обуславя определянето на наказанието лишаване от свобода, което следва да бъде наложено на подс. К., в по-висок размер от определения му от СпНС и в пределите на наказанието, предвидено за извършеното престъпление. Доколкото, обаче, срещу така постановения съдебен акт не е постъпил протест, съдържащ искане в този смисъл, настоящата съдебна инстанция не разполага с възможността да ревизира наложената на подсъдимия санкция в насока към завишаването ѝ.

Категорично, обаче, не са налице предпоставки за занижаване на определения от СпНС размер на наказанието. Същото не би могло да се определи по реда на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ НК, в какъвто смисъл е искането на защитата, тъй като тази разпоредба е приложима само в случай, че предвиденото за извършеното престъпление наказание лишаване от свобода е без специален минимум, а това по чл. 321, ал. 3, т. 2 НК не е такова – в санкционната част на разпоредбата се предвижда специален минимум на наказанието, а именно лишаване от свобода за срок от три години.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователно и искането на защитата на подс. К. за определяне на наказанието, което следва да се наложи на подсъдимия за извършеното от него престъпление по чл. 308, ал. 7 вр. с ал. 3 вр. с ал. 2 вр. с ал. 1 НК, при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2 НК.

За да определи конкретното по размер наказание, което следва да бъде наложено на подсъдимия К. за осъщественото от него престъпно посегателство с горепосочената правна квалификация, първоинстанционният съд е преценил като смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства тежкото му социално положение, възрастта му и продължителния период от време за разглеждане на делото, а като отегчаващи предходната му съдимост и големия брой държани у същия документи – предмет на престъплението. При това, СпНС, XIII-ти състав е приел, че наказанието, което следва да бъде наложено на подсъдимия, следва да се определи по реда на чл. 54 НК, в размер на 1 (една) година лишаване от свобода.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на СпНС относно конкретно проявената степен на обществена опасност на деянието и неговия извършител, отчетените смекчаващи и отегчаващи отговорността му обстоятелства и тяхната относителна тежест.

При така сложилото се своеобразие на конкретния казус, настоящата инстанция намира, че не са налице изключителни или многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства, при които и най-лекото, предвидено в закона наказание да

се яви несъразмерно тежко. Не са налице основанията за определяне на следващото се на подсъдимия наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“ НК.

Правилно първоинстанционният съдебен състав е преценил, че е налице превес на смекчаващите отговорността на подсъдимия обстоятелства и наказанието, което следва да му се наложи, следва да се определи в размер под средния, предвиден в закона. Правилно е определен конкретния вид и размер на следващото се на подсъдимия наказание, а именно лишаване от свобода за срок от 1 (една) година.

Настоящата инстанция намира, че правилно и законосъобразно първоинстанционният съдебен състав е определил, на основание чл. 23, ал. 1 НК, едно общо най-тежко наказание на подсъдимия измежду наложените му за съвкупността от престъпления, а именно лишаване от свобода за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца.

Не са налице и предпоставките за отлагане изтърпяването на така определеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода по реда на чл. 66, ал. 1 НК. И това е така, тъй като, видно от приложеното по делото свидетелство за съдимост на подсъдимия, към датата на извършване на инкриминираното деяние същият е бил осъден на лишаване от свобода за престъпление от общ характер - с влязла в сила присъда № 12/15.03.2006 г. по НОХД № 27/2006 г. по описа на РС - [населено място]. Ето защо и настоящата инстанция се солидаризира с изводите на СпНС, че за постигане целите на наказанието и преди всичко за поправянето на подсъдимия е наложително същият да изтърпи наложеното му наказание.

Режимът на общото най-тежко наказание – „строг“, е правилно определен, в съответствие с разпоредбата на чл.61, т.2 от ЗИНЗС. Въззивният съд обръща внимание на първоинстанционния, че когато с присъдата, подсъдимият е осъден за множество престъпления, наказанията по които подлежат на групиране, въпросът с изпълнението е поставим към общото, най-тежко наказание, а не към отделните наказания.

Определянето на режими за всяко от наказанията по отделно и после определянето на режим за общото, най-тежко наказание, е противоречащ на закона и излишно обременителен подход /виж най-вече Решение № 124/91 от 29.11.1994 год. по н.д. № 547/92 год. на ВС, I н. о., както и Решение № 169/18.03.1974 год. по н.д. № 116/74 год. на ВС, I н.о. и Решение № 93/01.03.1979 год по н.д. № 70/79 год. на ВС, II н.о./. В случая, той не е повлиял на верния избор на режим за общото наказание, но се отбелязва, за да не се допуска за в бъдеще.

Въззивният съд изцяло споделя изводите на СпНС, че са налице предпоставките по чл. 59, ал. 1, т. 1 НК за приспадане размера на така наложеното на осъдения едно общо и най-тежко наказание лишаване от свобода за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца времето, през което същият е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, включително и задържането му по реда на чл. 63 ЗМВР и до 72 часа по чл. 64, ал. 2 НПК, считано от 24.06.2009 г. до 22.08.2012 г.

Правилно и законосъобразно СпНС е привел в изпълнение наказанието „лишаване от свобода“ за срок от 2 (две) години, наложено на подс. К. с присъда № 12/15.03.2006 г. по НОХД № 27/2006 г. по описа на РС - [населено място], влязла в законна сила на 07.07.2006 г., чието изпълнение е било отложено с изпитателен срок от четири години и в който са били извършени престъпленията от подс. К., предмет на настоящото дело.

Въззивният съдебен състав споделя и обосновката на СпНС в частта относно направените по делото разноски, като прие, че правилно К. е осъден да заплати разноските по водене на делото в упоменатия в атакувания съдебен акт размер.

Тъй като при цялостната служебна проверка на присъдата, въззивният съд не констатира допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон, необоснованост или непълнота на доказателствата, които да налагат отмяната или изменението на атакувания съдебен акт, то съдът счете, че същата следва да бъде потвърдена.

Така мотивиран и на основание чл. 338 вр. с чл. 334, т. 6 НПК, Съдът

Р Е Ш И:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 02.07.2014 г., постановена от Специализирания наказателен съд, XIII-ти състав по НОХД № 1010/2013 г. по описа на същия съд.

Решението подлежи на обжалване и протест пред Върховния касационен съд в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/